

dig valgt Dieblif, hvad enten nu dette monne være den Dag, da Lovforſlaget ſkrives, forelægges eller vedtages i det ene eller det andet Thing eller Stadfeſtes af Kongen, men at der maa lægges et Skjøn til Grund, og det et Skjøn, ſom ikke alene tager Hensyn til den nærmefte Tid eller til den nærmefte bagved liggende Tid, men ſom efter de Forhold, hvorunder Overgangen foregaar, tillige tager Hensyn til den nærmefte Fremtid. De Somningener, ſom have fundet Sted i Kurſerne, ſiden Lovforſlaget ſidſt behandledeſ, er heller ingenlunde af den Karakter, at de paa nogen Maade kunne ſvække Rigtheden af det Skjøn, ſom er lagt til Grund for Lovforſlaget; de maa tværtimod ſnarere ſiges at have styrket det. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer have lagt Mærke til, at den eneſte Betragtning, ſom i det andet Thing fra ſærdeles ſagkyndig Side blev gjort gjældende imod Lovforſlaget, var den, at medens man i Lydsland havde taget Forholdet 15,5, var Lovforſlaget derimod bygget paa et Værdiforhold af omtrent 15,6. Det antoges nemlig, at det var Uret, at man ikke havde taget tilſtrækkeligt Hensyn til et paſſende ſtort tilbagelagt Tidrum. Min Indvending herimod var den, at der ikke ene og alene kunde tages Hensyn til den ſvindne Tid eller til Diebliffet, men at der ogſaa maatte ſtages et forſtandigt Hensyn til den nærmefte Fremtid, ſaaledes ſom denne overhovedet kunde beregnes, og derefter kunde det vel være, at netop det Forhold, ſom nu ligger paa Bunden af hele Konventionen, maa ſiges at være i høj Grad retferdig. Dette er dog, ſom ſagt, egentlig en tilbagegaaende Betragtning, ſom ligger udenfor det Spørgſmaal, der idag er forelagt det ærede Thing. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 4de Valgfreds (Jonger) har allerede udtalt ſig ſaa udſørlig om dette Spørgſmaal, at jeg viſtnok ikke kan fremdrage noget Nyt; men det er dog ſelvfølgelig, at jeg paa Regeringens Vegne maa udtale mig om det hele vigtige Spørgſmaal, ſom foreligger. Naar da denne Sag har foreligget og foreligger med — om jeg ſaa maa ſige — en international Baggrund, er dette ikke tilfældigt eller vilkaarligt, og det ſarlige ved Mindretallets Forſlag er netop, at denne internationale Baggrund forſvinder. Et Lands Myntlovgivning kan ikke betragtes iſoleret ſaaledes ſom mange andre indre Lovgivningsſpørgſmaal, men fremfor Alt beherſtes et lille Land ſom Danmark ved Overveieſen af en Myntreform og ved den hele Myntlovgivnings Tilſtand af Forhold, over hvilke vi ikke have Generaadighed, ja, jeg kunde friſtes til at ſige, over hvilke vi ikke engang have en ſtærk fremtrædende Medraadighed, derſom vi ville gaa betænksom og beſindig frem. Formelt have vi Raadigheden, forſaavidt ſom vi ikke ſlutte nogenſomhelſt Myntkonvention; det er jo ligefrem, men det er ikke det, hvorpaa det kommer an. Det, hvorpaa det kommer an, er at benytte denne Frihed til at tage Beſlutning paa den for Landet

bedſte og henſigtsmaasfigſte Maade. Hvad har bevirket, at et Spørgſmaal, ſom for halvandet Aar ſiden ſtod ſaa ſjernt fra Manges Betragtning, nu har paatvængt ſig os Alle med en ſaadan Klarhed og Styrke, at det Forſlag, ſom forelægger for nogle Maanedes ſiden, kunde vinde Enſtemmighed i begge Thing? Det er den tydſke Myntlovgivnings Overgang til Guldmyntfoden, og ligesom det var den første tydſke Myntlov, ſom fremkaldte denne mærkelige Overensſtemmelse i Anſkuelſer, ſaaledes har jo ſiden den Tid, mine Herre, Myntſagen anden Gang været forhandlet i den tydſke Rigsdag. Det første Skridt gjaldt en Bemyndigelse for Regeringen til at udmynne Guldmynt paa den i Loven ſaſſatte Maade; det andet afgjørende Skridt var Maaden, hvorpaa der derefter ſkulde gaa frem for at ſuldføre Myntreformen. Med denne Myntreform Gjenneførelſe vil Sølvets Demonetiſation i et ſaa ſtort Land ſom Lydsland komme til at udgøre en afgjørende Indſtydelse paa Spløriſerne; der vil komme Uſikkerhed og Vaklen i dem. Det er den Kjendsgjerning, ſom tvinger os frem. Jeg har Grund til at tro, at den Anſtuelse deles af de Fleſte, at en Udfættelſe i Afgjørelſen af Spørgſmaalet om Overgang fra Sølv til Guldmyntfod er højt ſadelig, og at der vil være et ſtort Anſvar og økonomiſk Tab forbundet med at lade denne Samling ſlutte, uden at vi have vundet ſaſt Fod med Hensyn til Overgangen til Guldmyntfoden. Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, udtalte rigtignok nu en anden Anſkuelse, — naar man virkelig med let Hjerte turde lade denne Samling ſlutte uden at tage nogen Beſlutning, ja ſaa vær Sagen ganſte ſimpel; men jeg kan ikke negte, at jeg vilde betragte det ſom et meget tungt Anſvar. Denne Sag har alſaa atter været forhandlet i den tydſke Rigsdag; Loven er vel endnu ikke ſtadfeſtet, men Beſtemmelſerne have været ſtandhaft for Afſtemning, og alle de Beſtemmelſer, ſom have europæiſk Interesſe, og have Interesſe for Danmark, foreligge, ſaaledes at vi ſe den Vej, ad hvilken der ſkal gaa. Den Drikræft, der allerede virkede i ſin første Form, er alſaa tilſtede i ſin anden og ſtærkere Skikkelse. Naar der nu er Spørgſmaal om Overgang til Guldmyntfod, er det dog klart, at det maa være vor Opgave efter Evne at arbejde for, at vi ikke ved en ſaadan Overgang komme til at gjøre et Tilbageſkridt ligeoverfor Sverig og Norge fra den Stilliſt, ſom den hidtilgjældende Myntfod har havt. Det er jo beſkjendt, at uagtet der er nogen Forſkel inſtemmelſe i Danmark, Norge og Sverig, har dog Forholdet været ſaaledes, at den danſke Sølvmynt paa mange Maader har kunnet benyttes, ogſaa udenfor Danmark, ſjøndt den ikke havde ſuldt den ſamme indre Gehalt, ſom den ſvenſke og norſke Mynt. Det har under hele denne Sags Gang været Regeringens Hovedopgave at bidrage Sit til, at de forſkjellige An-